

Kilden stammer fra: Justitsministeriets 3. kontor: Journalsager, j.nr. 3752/1945, Emmy Stobbes brev til Hartvig Frisch, 10. september 1945.

Hr. Hartvig Frisch!

Med stor Interesse har jeg læst om Deres Udtalelser angaaende Stikkerlikvideringerne. Ligeledes de mange Angreb der har været rettet mod Dem og endelig ogsaa Indlæggene til Fordel for Dem. Jeg hører til de Ulykkelige der blev ramt af denne Krig.

Det forekommer mig at der er mangt og meget som Modstandsbevægelsen nødig vil have frem i Dagslyset. Hvorfor bliver der ikke udsendt en officiel Meddelelse om hvor Paarørende til de likviderede kan henvende sig og faa fuld Oplysning om Sagen. Dette maa nemt kunne gøres, da det jo paastaas at der er gaaet meget grundig til Værks. I saa Fald er Sagerne vel skrevet ned og det er da utænkelig at noget saadan ikke er blevet gemt. Og da der efter Modstandsbevægelsens Paastand aldrig er sket nogen Fejltagelse skulde der da ikke være noget til Hinring for at de paarørende kunde faa Besked. Jeg giver min fulde Tilslutning til at disse likvideringer har gjort Ungdommen raa. Min 16 aarige Datter havde rodet sig ind i noget politisk. Hun var nylig kommet ud af Hospitalet efter et Selvmordsforsøg, og jeg havde forsøgt at faa hende anbragt enten paa Hospital eller under Børneværnet, men alt forgæves. Hun blev hentet og skudt i Degnemosen. Efter Kapitulationen kom der nogle unge Frihedskæmpere til mig. Paa mit Spørgsmaal om det ogsaa var nødvendig at skyde et Barn, fik jeg den Besked at det var ikke den yngste de havde likvideret og at det var ingen Undskyldning hun var utilregnelig. Jeg ved godt at min Datter ikke kan siges fri for Skyld men for det første er Sagen ikke foregaaet som den bliver fremstillet i Aviserne og dernæst mener jeg at hendes mentale Tilstand maatte tages i Betragtning og endelig ogsaa hendes Ungdom. Min Søn er ogsaa taget af Modstandsbevægelsen han er nu Varetægtsfange.

En Dag kom to unge Mennesker hen til mig paa Gaden og spurgte hvordan det gik med min Søn, det var jeg ikke i Stand til at sige noget om. Naa, sagde de hvis han bliver beskyldt for at have angivet nogen saa henvi til os, Paa mit Spørgsmaal om hvor gamle de var, svarede de: 16 Aar, men vi er Frihedskæmpere og det er nok. De indrømmede ogsaa at de havde sørget for min Datter blev hentet, men udtalte at "det var noget Pjat at skyde hende".

Jeg har hos Politiet faaet oplyst at jeg ikke er sigtet for noget som helst, hvad jeg heller ikke kunde tænke mig, da jeg ikke har blandet mig i Politik. Men jeg synes jeg har Krav paa at faa den Sag oplyst for det er ikke betryggende at høre, saa alvorlige Ting har været lagt i Hænderne paa Børn. Jeg har ingen Mening om hvor jeg kan henvende mig, et Dagblad tager sig næppe af den Slags i hvert Fald ikke paa min Anmodning. Naar jeg har tilladt mig at ulejlige Professoren er det ikke just for at opnaa noget; men først og fremmest for at udtrykke min Sympati overfor den der har Mod til at sige sin Mening [ulæselig] der aabenbart ikke maa kritiseres. Dernæst tænkte jeg mig at det kunde interessere Professoren at se en sag fremstillet af de Paarørende. Jeg er naturligvis til enhver Tid villig til at give yderligere Oplysninger, hvis det har nogen Interesse. Ligesom jeg kan henvise til paalidelige Personer, der med sympati har fulgt min tunge Skæbne.

10/9 - 1945

Med Agtelse

Emmy Stobbe

Elmelundevej 7 III

Brh.